

[Alfred Hansen]

Det er da klart, at hvis jeg skulle låne penge i en bank og købe f. eks. en byggegrund, for slet ikke at tale om en stor gård eller flere gårde i en storbys omegn med mulighed for at udstykke senere til grunde, skal jeg efter det eksempel, jeg gav, give 7 pct. i rente om året effektivt, for skatten betaler det andet, og jeg ved, at jeg kan tjene 25–30 pct. mindst om året, altså en ganske god, solid indtægt, som der ingen produktion ligger bag ved overhovedet.

Vi ved, at hvis vi forbruger penge, bag hvilke der ingen produktion ligger, så får vi inflation. Dette er hovedårsagen til inflationen, men der er en mængde andre dårlige følger i kølvandet på den eksisterende lovgivning, bl. a. at pengene i dag ikke søger hen til virksomhederne, hvor man måske kan være heldig at få en 8–10 pct. i forrentning af sine penge, men samtidig har en stor risiko for, at firmaet går konkurs og ikke kan afsætte sine varer i udlandet. Det er en meget stor risiko, som ikke ret mange tør løbe, og derfor anbringer man i meget ringe udstrækning penge i virksomhederne. Det er endda sådan, at også virksomheder er begyndt at investere deres penge passivt i jord, og vi kunne i og for sig også godt sige fast ejendom, men bygninger og maskiner kan man bare lave mere af, det kan man ikke af jord. Vi har 44.000 km², hverken mere eller mindre, og jo større efterspørgsel der er efter jord, desto højere bliver priserne. Derfor går man altså hen og låner penge, og man vil ikke bringe dem i virksomhederne, man anbringer dem f. eks. i jord; mulighederne er i hvert fald til stede. Det betyder, at virksomhederne ikke får de penge, de skal have, til en lav rente, så de også må låne til f. eks. 17 pct., og det rammer navnlig de yngre, dem, som skal nyinvestere, dem, som skal etablere sig inden for erhvervslivet.

Hvis man nu fjernede spekulationsmulighederne, ville pengene i større udstrækning søge hen til investering i virksomhederne med det til følge, at renten ville falde, at omkostningsniveauet ville falde, at der ville kunne skaffes bedre afsætningsmuligheder, fordi vi kunne producere varerne billigere. Og det ville naturligvis medføre det, som vi vel alle sammen herinde ønsker, nemlig at der kunne genskabes flere arbejdspladser. Det har man ligesom fuldstændig set bort fra i de forlig, der er indgået de seneste år.

Der er heller ikke meget i regeringens oplæg, som tyder på, at man vil ændre dette forhold. Jeg skal derfor spørge regeringen, enten statsministeren eller socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Olsen: hvad forstår man i 1978 ved begrebet ågerrente? Ågerrente var tidligere noget strafbart, 5–6 pct. Hvor ligger grænsen for ågerrente i dag? Hvor meget kan man tillade sig at tage som långiver uden at skulle straffes derfor?

Jeg vil samtidig gerne spørge regeringen eller socialdemokratiet – man kan selv vælge efter, hvem der har mest lyst til at svare på spørgsmålet –: hvor høj ville renten være i dag, hvis vi ingen fradragsret havde for renter af privat gæld? Det er vel nok en given ting, at hvis jeg ved, jeg kan trække renterne fra på min selvangivelse, det vil sige, at skatten betaler en stor del af det, ca. 60 pct., så er jeg villig til at betale en højere pris for de penge, jeg skal låne. Hvor stor ville renten mon være, hvis vi ingen fradragsret havde for disse renter?

Jeg vil også gerne spørge, hvordan rentehøjden her i landet vil blive påvirket af, at man gennemførte regeringens planer med hensyn til, at der maksimalt skal betales 40 pct. i skat af renteindtægter, altså at jeg, hvis jeg har lånt 100 kr. ud, kun får 60 kr. tilbage; det er jo de planer, regeringen har tumlet med. Jeg synes, det ville være rart at få kædet dette store problemkompleks ind i regeringens planer for en kommende skattepolitik og ikke mindst for en kommende boligpolitik.

Statsministeren var sådan set meget ærlig, men det virkede også noget idéforladt, lidt opgivende, at statsministeren siger, at kun en løbende nedgang i betalingsbalanceunderskuddet kan skabe grundlag for en rentesækning. Statsministeren sagde videre, at også beskæftigelsessituationen spiller ind, og endelig konkluderede statsministeren, at regeringen fortsat vil arbejde for en økonomisk politik, der kan løse problemerne eller i det mindste mindske dem. Statsministeren gav ligesom udtryk for, at ministeren ikke selv rigtig troede på, at man kunne ændre de eksisterende forhold. Jeg synes, det er beklageligt, og jeg opfordrer regeringen til at indlede seriøse forhandlinger – frie forhandlinger her i folketinget med alle partier – om at løse det grundliggende problem i dansk økonomi, nemlig at fjerne de nuværende speku-